

Marno János

Ablakmélyedésben

Az arc nem áll, nem homlok, orr vagy száj,
fullasztó ecsetvonás mind, oly táj,
melynek takarja talaját a mocsár, vagy a láp,
és ott áll az alak egy ablakmélyedésben,
halottnak hinnéd, ha nem mutatna rád,
és intene magához, mint egy tanár
az alvó nebulóját. A vászon háta csupa ránc.
Túl nagy a teher, bár nem tudja, mit cipel.
Mögötte a penészes fal, talajvíztől
olyan, az ember átdermedhet tőle. Kilenc-
évesnek festesz, max. nyolcnak. A tíz
kizárt. Nincs benned rajongás a természet iránt,
félsz tőle, félsz a pókoktól s a nővérektől egyaránt.
A kórház meg a kész pokol. Az alak mégis
mintha bátorítana, ujját görbítgeti, majd
tréfásan bököd vele az ablakon kifelé, amit
a teremben ülő többi fiú képtelen hova tenni,
mi mehet odakint, mi folyhat a világban,
valami rendkívüli, bohóckodnak egymással
már megint valakik, és a tanár erre akarná
az osztályt felkészíteni? De hiszen
ez iskolapéldája a rontásnak! Az
iskola boltíves, ódon épület, rengeteg tudás
halmozódhatott fel benne, kár lenne
lebontani, ne adja ég, felrobbantani, ahogy azt
kórházakkal teszi manapság a légierő,
hogy pusztuljon a személyzet is, ne csak
a beteg. Itt a földben nem találni víz-
ereket, vagy más ipari vezetéket,
villanyt, gázt, és főlöské keresgélni még
lejjebb és még lejjebb, ha rajtam múlna,
ezt még földnek se nevezném. Félek
mégis, felriadnál, ha megölelnék. Az évek
évről évre befóliáznak bennünket
külön-külön, ettől leszünk olyan ráncosak és
lárvasárga színűek, idegenek egymástól,
meg ijedősek is, egyben ijesztőbbek
az ijedtségünkénél. Csak tükörbe ne botoljon
egy útszélen a tekinteted. Mormolj
magadban valami imát, magadért, az alakért,

aki a boltívben integet érted, hiszen pap is lehetne a férfi, nem csak szimpla tanárember. Szelíd tekintetű, vidéki vonásokkal tele-rajzolt arc, nem az, aki rendet bontani tért be ide a rendházba. Ideje lábat mosni, és hónaljat, és a szemed se maradjon ki.

Majd

Majd kintről még visszaszólt: „Az ablak jobban fest félig kihajtva, jobban felajzza képzelőerejét a járókelőnek.” A tűzfali ablak a fürdőszobában örökké csukva, mert a belső párkányán zsúfolva hevert a sokféle paszta, fogkefe, szájjvíz, tégelyekben a krémek, és az ember lábujjhegyre ágaskodva sem igen láthatott ki a szomszéd házhoz tartozó gyepre. Nem állt módjában meglesni a birkózókat. Toldit például, és a csehet. Szinte csecsemőkorában még mind a kettőt. És a szép számban süvöltő többieket. Csak a tetőre látott át, a cserepekre, melyek nagy eső után vérvörös színben fürödtek, ha kaptak egy kevéske fényt még a leszálló Napból. Majd lassan elcsendesült a ház s a környéke.

